

עפ"א 66908/12/20 - אברהם שמעון כהן נגד מדינת ישראל/עיריית חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 66908-12-20 כהן נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת אילת דגן
מערער אברהם שמעון כהן
נגד- מדינת ישראל/עיריית חיפה
משיבה
פסק דין

1. לפניי ערעור על הכרעה וגזר הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים, (כב' השופטת סיגלית גץ-אופיר) בתיק ח"נ 21336-09-20 מיום 2/12/2020, במסגרתו הורשע המערער בהעמדת רכב וחנייתו באופן המפריע לתנועה, תוך שהושת עליו קנס בסך 3,000 ₪.

2. גלגולו של התיק מתחיל בדוח חניה שניתן למערער בגין החניית רכבו ביום 5.7.2020 בשעה 09:21 ברחוב שרה ליד מספר 12 בחיפה. בדוח נרשם כי החניה בוצעה, תוך הפרת חוק העזר לחיפה בהעמדת רכב וחנייתו באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה המהווה עבירה על סעיף 6(ב1) ובניגוד לתקנה 71(1) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961. הקנס עמד על 250 ₪ והיה על המערער לשלמו עד ליום 3.10.2020.

3. המערער לא השלים עם הדוח וביקש להישפט בבית המשפט לעניינים מקומיים.

הכרעת הדין בבית משפט קמא:

4. טענותיו העיקריות של המערער בפני בית משפט קמא היו שתיים. הראשונה כי מתן הדוח מהווה אכיפה בירנית שכן רק רכבו קיבל דוח בעוד רכבים אחרים באותו מקום לא קיבלו באותו יום דוחות וגם לא במהלך 10 שנים בהן הוא מתלונן פעם אחר פעם על אחרים שחונים באותה סמטה וחוסמים כניסה למחסן שלו. השנייה, כי אין ברחוב זה תמרור האוסר חניה וכי לא הייתה בחנייה משום הפרעה לתנועה שכן על אף החנייה בנתיב נסיעה, יכול היה רכב נוסף לעבור.

5. בית המשפט קבע כממצא, על פי מה שהוכח מתמונות פקח החנייה, כי בעת מתן הדוח נראה רכב אחד בלבד המפריע למעבר רכבים (רכבו של המערער) עוד נקבע, כממצא עובדתי, כי בתמונות ממסלול הפקח מאותו יום ניתן להיווכח שנרשמו דוחות לרכבים נוספים. לא הוכחה, אפוא, אכיפה בירנית במועד ביצוע העבירה. הנטל להוכחת אכיפה בירנית לא הורם אף במישור הטענה לפיה שנים ארוכות המשיבה לא מטפלת בתלונותיו ורק המערער

מקבל דוחות.

6. אשר לטענה לאי הפרעה לתנועה, נקבע כי שעה שהמערער הודה שחנה וחסם נתיב, הוכחו העובדות שבעבירה המיוחסת לו.

טענת המערער בערעור

7. המערער לא השלים עם הכרעת בית משפט קמא והגיש ערעור. טענותיו הן אותן טענות שנטענו, נדונו ארכות וקיבלו מענה בהכרעת הדין. שוב הוא טוען, שאין תמרור האוסר חניה בצד שהוא חנה.

8. המערער טוען, כפי שטען בבית משפט קמא, שמדובר בסמטת ממון מרחוב שרה 2 עד שרה 12, המשמשת כמעבר וחניית רכבים בצד ולעתים בחנייה כפולה תוך חסימת המעבר והמחסן שלו הנמצא במעבר. לטענתו, לאורך השנים, הוא התלונן בפני העירייה על חסימת המחסן אך העירייה לא טיפלה בתלונותיו ובכך גרמה לו נזק (שבדעתו להגיש תביעה נפרדת אזרחית נגדה).

לטענתו, לבקשתו, ביום 26.5.2010, אישרה העירייה הצבת תמרור ב-29 (אין עזירה) בכניסה למעבר. לאחר שרכבים התעלמו מהשילוט והמשיכו בחסימת המעבר והמחסן, פנה המערער למוקד 106 מאות פעמים אך זו באוזלת יד הסתפקה בפינוי הרכבים מבלי לתת להם דו"ח ותוך שנרשם ברישומיה ש"הרכב עזב את המקום". לטענתו, בשל אוזלת היד של העירייה, תושבים זלזלו בתמרור והמשיכו לחנות ולחסום את הכניסה למחסן.

9. לטענתו טעה בית משפט קמא בכך שהרשיע אותו בעבירה לפי סעיף 6(ב1) לחוק עזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו) תשמ"ה 1985, במקום לדון בעבירה לפי תקנה 71(1) לתקנות התעבורה.

10. המערער טוען בהודעת הערעור כי כלל לא ברור אם יש לפקח החנייה סמכות לרשום דוח תעבורה ולא הוכח אם הוא בקיא בתקנות התעבורה ועבר השתלמות המכשירה אותו לרשום דוחות לפי הוראות תקנות התעבורה.

11. לטענת המערער בית המשפט התעלם מכך שלמעשה אין איסור לחנות במקום בו חנה. לטענתו מהצילום של הפקח בזמן אמת ניתן לראות כי הרכב שלו אינו חוסם את הסמטה ואין כל תמרור או שילוט או סימון האוסר חנייה.

12. לטענת המערער, השופטת התעלמה מהראיות הברורות לפיהן פקחי העירייה לא טיפלו בתלונות ורק כתבו בתדפיס שהוגש שהרכבים המשיכו וחנו במקום.

בית המשפט לא התייחס לכך שמשנת 2010 אין אף דוח בסמטה ללמדך שהדוחות שהוא קיבל, מהווים אכיפה בררנית.

13. לטענתו טעה בית המשפט קמא בכך שלא נתן משקל לסתירות בעדויות כאשר הפקח ציין שהוא הכיר את העד רימון מהאזור, בעוד אותו רימון העיד שהוא בכלל לא מכיר את הפקח ואין לו שום דיבור אתו, בית המשפט לא התייחס לכל שאר הסתירות בעדותו.

בית המשפט אף התעלם לטענת המערער מעדות רימון שאישר בעמוד 11 שורות 3-8 שרכבים נהגו לחנות בסמטה לאורך השנים מבלי שקיבלו דוח. בית המשפט אף לא נתן את המשקל לעדות הפקח לפיה הוא מאפשר להזיז רכבים וככל שהם מזיזים את הרכב הוא לא נותן דוח.

14. המערער טוען טענות קשות ביחס לאופן ניהול הדיון, לטענתו בית המשפט קטע אותו כל העת ולא נתן לו את יומו כדי להוכיח את חפותו. בית המשפט דחק בו להתרכז ביום העבירה הנטענת ולא נתן לו להרחיב את היריעה למרות שלטענתו מדובר במדיניות כושלת מתמשכת של העירייה לאורך שנים.

לטענתו, (סעיף 31(ד) להודעת הערעור), השופטת איימה עליו באופן לא ראוי כפי שמשתקף מהפרוטוקול שם בעמוד 5 שורות 16-18. 18 להפסיק את חקירת הפקח ובעמוד 8, שורות 29-30 קטעה אותו. (סעיף 31(ד) להודעת הערעור). בסעיף 54 להודעת הערעור אף טען שבית המשפט קמא משתף פעולה באופן פסול עם המשיבה להרשעת אנשים.

15. אשר לגזר הדין, טוען המערער שמדובר בסכום לא מידתי שאינו תואם את המקובל.

16. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור ומבקשת שבית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 79 לחוק העונשין ויטיל על המערער הוצאות משפט בנסיבות העניין. המערער הוא עורך דין ומצוי ברזי החוק וראוי שידרוש מעצמו לקיים אותו. עד היום הוא לא שילם את הקנס שהושת עליו גם לאחר פסק הדין בבית משפט קמא ולחובתו 14 דוחות חנייה באותו מקום שגם אותם לא שילם (וביקש להישפט בגינם).

17. המשיבה מדגישה כי סעיף העבירה איננו חנייה בניגוד לתמרור אלא הפרעה לתנועה ועל כן הטיעון כולו הנוגע לכך שמותר לחנות עקב כך שאין תמרור האוסר זאת הוא טיעון לא רלוונטי. לטענתה, בהתאם לפסיקה ואף בלשון החוק, די בכך שיש פוטנציאל לעיכוב התנועה ואין צורך להוכיח הפרעה בפועל. המערער בעמוד 7 לפרוטוקול הודה למעשה בעובדות כתב האישום בכך שאמר (שורה 1-2 לעמוד 7): **"זה נכון, הסמטה יש בה שני נתיבים"** ואין חולק שהחנייה חסמה נתיב אחד של נסיעה.

18. לעניין הסכום שהושת על המערער, הרי שחלק ממנו היה הוצאות העד ומדובר בעד שזומן על ידי המערער ועל כן מן הדין היה להטיל על המערער לשאת בהוצאותיו והדבר תואם את הוראות סעיף 79 לחוק העונשין התשל"ז-1977. באשר לגובה הקנס, הרי שזה עומד בסטנדרטים שנקבעו בפסיקה. מכל המקום המערער לא טען דבר לעניין הקנס ומתחם ענישה בבית משפט קמא.

דין הכרעה

19. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ותשובת המשיבה, בפרוטוקול ובפסק הדין דלמטה, ובטענות הצדדים לפניי, דין הערעור להדחות.

20. אפתח תחילה בטענת המערער (סעיף 31ד) להודעת הערעור) לפיה השופטת איימה עליו באופן לא ראוי כפי שמשקף לכאורה מהפרוטוקול שם בעמוד 5 שורות 16-18. 18 להפסיק את חקירת הפקח ובעמוד 8, שורות 29-30 קטעה אותו. (סעיף 31ד) להודעת הערעור). עיינתי בפרוטוקול במקום אליו מפנה המערער ולא מצאתי כל איום. לא מיניה ולא מקצתיה.

21. בסעיף 54 להודעת הערעור טען המערער בזו הלשון: **"עם כל הצער שבדבר, קשה להתעלם משיתוף הפעולה הפסול בין בא כוח המאשימה לשופטת, אמנם הם מופיעים לאורך ימים בתיקים והיה מקום מדי פעם לבדוק את התנהלות פקחי העירייה ולא לחסוך מהם עימות עם עובדות קשות של חוסר טיפול ודיווח לא נכון כפי שהוכח".**

יש להצטער על ההשתלחות חסרת הרסן של המערער בבית המשפט קמא בהאשמה חמורה לפיה בית המשפט והמאשימה משתפים פעולה באופן פסול כדי להרשיע אנשים. האשמה כה חמורה ללא שמץ של ראייה מהווה זילות של בית המשפט ויש לראותה בחומרה וביתר שאת עת מדובר בעורך דין. אפשרתי למערער לחזור בו מהדברים הקשים בפתח הישיבה ביום 11.2.2021 אך הוא בחר לדבוק בהם ללא הסבר על מה הם מבוססים. אילו בהליך אזרחי עסקינן, היה מקום למחוק את כתב הטענות מחמת היות הטענות טענות מבישות ומבזות.

22. הטענה לפיה בית המשפט היה קצר רוח, קטע את המערער ולא אפשר לו את יומו בבית המשפט, לא נתמכת בפרוטוקול. עיון בפרוטוקול בבית משפט קמא מעלה שהדין החל בשעה 11:28 והסתיים בשעה 13:31 היינו מדובר בדיון הוכחות של שתיים בגין דוח חנייה בגובה ₪ 250. הפרוטוקול משתרע על פני 17 עמודים בית המשפט לא מנע מהמערער להביא את עדיו.

23. קריאת הפרוטוקול מעלה כי בית המשפט גילה אורך רוח לחקירות רלוונטיות אך בצדק מנע חקירות קנטרניות שלא היו רלוונטיות. יש לזכור כי משאבי הזמן העומדים לבית המשפט אינם בלתי מוגבלים ועליו להפעיל בשום שכל את חלוקת הזמנים לטובת הציבור כולו שגם הוא מבקש את יומו בבית המשפט, וכך פעל בית המשפט.

24. המערער חקר שתי וערב את הפקח ולאחר מכן הביא שני עדים מטעמו שלא תמכו בגרסתו. טענותיו לסתירות בעדויות נוגעות בחלקן לעדים שלו ולסתירות לא מהותיות. תשובות עדיו לא נשאו חן בעיניו אך הוא לא ביקש להכריז עליהם עדים עוינים בשום שלב ועל כן עדיו למעשה לא חיזקו את טענותיו בדבר אכיפה בררנית.

25. טענת המערער לפיה לא ידוע לו אם יש לפקח יש סמכות לרשום דוח תעבורה, אם הוא בקיא בתקנות התעבורה

ו/או עבר השתלמות המכשירה אותו לרשום דוחות לפי הוראות תקנות התעבורה היא טענה עובדתית שכלל לא נטענה על ידו בבית משפט קמא וממילא לא נדונה והוכחה ולא ניתן לטעון לגביה בערעור. אף אם היתה נטענת, הרי שלאור חזקת תקינות המעשה המנהלי היה על הטוען אותה להפריך את חזקת התקינות, דבר שכמובן לא נעשה.

26. אשר לאכיפה הבררנית, לא די לטעון טענות בעלמא. לעניין מתן דוחות חנייה, עומדת חזקת תקינות המעשה המנהלי וככל שהמערער מבקש להפריכה, עליו הנטל. הנטל לא הורם. התמונות שצולמו על ידי הפקח והוגשו לבית משפט קמא ואף אני עיינתי בהן, מעלות שאין עוד רכב נוסף זולת רכבו של המערער ומכאן שבאותו יום וברגע ביצוע העבירה לא התנהלה המשיבה בצורה של אכיפה בררנית באופן שרק המערער קיבל דוח ובצדק כך קבע בית המשפט. עוד נקבע, כממצא עובדתי על ידי בית המשפט, כי בתמונות ממסלול הפקח מאותו יום ניתן להיווכח שנרשמו דוחות לרכבים נוספים.

27. כידוע, בית המשפט לערעור לא נוטה כעניין שבשגרה להתערב בקביעות עובדתיות של הערכאה דלמטה שראה והתרשם באופן בלתי אמצעי מהראיות וכך גם בענייננו.

הפקח מטעם המשיבה נחקר ארוכות בבית משפט קמא משהוצג לו דוח התלונות שהגיש המערער על חנייה באותה סמטה במהלך השנים. מתוך אותו תדפיס עולה כי התלונות טופלו. ביחס לחלק מהן נכתב כי הרכב החוסם עזב את המקום וביחס לאחרות, נכתב כי "השטח נקי" וביחס לחלקן נכתב שנרשם דוח במקום. (וראו רישום דוח מתאריך 21.1.2014 שם נרשם "רכב הפריע לתנועה וקיבל דוח"). הפקח אף הסביר כי אם הרכב עוזב את השטח בהגעתו, אין צורך במתן דוח. ההסבר מתקבל על הדעת עם זאת, אצל המערער, להבדיל, נמצא רכבו כשהוא לא לידו ועל כן מתן הדוח היה במקומו. נמצא כי התדפיס, ביחס להיסטורית התלונות על הרכבים שחנו בסמטה, לא סייע למערער להרים את הנטל להוכחת אכיפה בררנית.

28. גם לעניין סעיף העבירה, התמונות שצולמו על ידי הפקח בזמן אמת שרשם את הדוח מדברות בעד עצמן ולא יכול להיות ספק שחניית הרכב של המערער כפי שהיא נראית בתמונות חוסמת נתיב ומפריעה למעבר חופשי בסמטה.

לפיכך, בדין נקבע על ידי בית המשפט כי נעברה עבירה לפי סעיף 6(ב1) לחוק עזר לחיפה - העמדת רכב והחנייתו תשמ"ה-1985. העבירה אינה חנייה במקום שיש תמרור האוסר זאת, אלא הפרעה לתנועה והטיעון הארוך של המערער בעניין היעדר תמרור אינו רלוונטי. על מנת להרשיע בהפרעה לתנועה אין צורך בקיומו של איסור חנייה במקום בו הועמד הרכב מאחר וזה אינו אחד מיסודות העבירה, רע"א 1180-16, **ניסים ישעיהו נ' עיריית אשקלון** (ניתן ביום 15/2/16) (פורסם בנבו).

29. טרונייתו של המערער לפיה בית המשפט הרשיע לפי סעיף 6(ב1) ולא לפי סעיף 71(1) ולא הסביר את הסיבה לשינוי סעיף העבירה חסרת בסיס. סעיף 6(ב1) קובע כי **"לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה לאחר להעמיד או להחנות רכב בדרך במקום באופן ובתנאים הנוגדים את הוראות סימן י' לפרק השני של תקנות התעבורה או את תקנה 36(ב) לתקנות התעבורה גם אם אותו מקום לא סומן בתמרור כאמור בסעיף קטן (ב)".**

תקנה 171(1) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961, הנמצאת בסימן י' לפרק השני של תקנות התעבורה קובעת כי: **"לא יעצור אדם רכב, לא יעמידו, לא יעמידו ולא ישאירו עומד באופן שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה"**.

תקנה 171(1) כלולה בתוך סעיף 6(ב1) ועל כן העובדה לפיה המערער החנה את רכבו במקום שמפריע לתנועה, תואמת את סעיף 6(ב1) המפנה כאמור בין השאר לסעיף 171(1) לתקנות התעבורה.

יובהר אף כי בדוח החנייה (שהוא למעשה כתב האישום) נרשם כי תיאור העובדות מהווה עבירה לפי סעיף 6 (ב1) ובניגוד לתקנה 171(1) סימן י' לתקנות התעבורה.

30. סוף דבר, לא מצאתי פגם בהכרעת הדין המצדיק התערבות.

31. אשר לגזר הדין וגובה הקנס, המערער לא טען דבר בבית משפט קמא לעניין גובה הקנס (ראו עמוד 18 לפרוטוקול שורות 2-5), וזאת להבדיל מהמשיבה שהפנתה לרע"פ 7223-06 וכן לסעיף 254 לפקודת העיריות שם נקבע קנס מקסימלי בסך 3,600 ₪, ועל כן אינו יכול להלין על בית משפט קמא שפסק כפי שפסק.

גם בהודעת הערעור לא הצביע המערער על מתחם הקנסות המקובלים שעה שנאשם מורשע בעבירות המיוחסות לו ומדוע לדעתו גזר הדין חורג מהמקובל.

32. הלכה היא, כי טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמה, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו רע"פ 1174/97 **עזרא רפאלי נ' מדינת ישראל**, (לא פורסם); רע"פ 7201/97 **דב בשרי נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (לא פורסם)).

בענייננו, העונש שהוטל על המערער, לאחר שבחר לנהל משפט ארוך, אינו חורג ממתחם הענישה המקובל בעבירות מהסוג שביצע ונסיבות המקרה שלפניי אינן מצדיקות התערבות בית-משפט זה. וראו גם רע"פ 7223/06 **יולזרי נ' מדינת ישראל**. ניתן ביום 12.9.2006: **"תכליתה של ברירת הקנס הינה לעודד תשלום קנס ללא התדיינות ובכך להקל הן על האזרח והן על מערכת אכיפת החוק. לאדם יש זכות לבחור במשפט מקום שמשוכנע הוא, כי יכול להוכיח את חפותו. ואולם הבוחר להישפט נוטל על עצמו סיכוי וסיכון: סיכוי, כי יצליח להוכיח את חפותו וימצא חף מפשע וסיכון בכך שיתנהל משפט, על כל הכרוך בכך, לרבות נשיאה בעונש כמתחייב מן החוק. במקרה דנא, משבחר המבקש להישפט, הוא חשף את עצמו לנשיאה במלוא העונש ועצם ההודיה בעת המשפט אין משמעותה, כי על בית-המשפט להטיל את הקנס שהיה מוטל עליו, לולא בחר להישפט"**.

33. אוסיף אף כי צדק בית משפט קמא משכתב בפסק דינו שלא היה מקום להעלות את הטענות מבישות ומבזות ביחס לפקחי העירייה ולכנותם בכינוי גנאי של "שקרנים" ו"רמאים", מבלי שהייתה לו תשתית ראייתית לכך ובמיוחד שעה שהוא עורך דין בישראל ואני אוסיף כי ככל הנראה המערער לא הפנים את חובותיו כעורך דין ואת המצופה ממנו שעה שמצא לבזות ולהשתלח בבית המשפט קמא, בעזות מצח וללא כל בסיס, בהודעת הערעור.

34. לפיכך אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, א' אדר תשפ"א, 13 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.